

mellem Træarterne har havt dette Resultat. Ved en Forandring af de oprindelige Forhold kunne naturlige blandede Bestande gaa over til at blive rene; stærk Afgravning vil f. Ex. i de lave lollandske Skove fremkalde ren Bøgeskov, men dette er intet Bevis imod Blanding.

Spændet paastaar imod Lütken, at jo flere forskjellige Sortimentter man har at sælge, jo mere tiltrækkes Kjøberen til Auktionen, idet man selvfølgelig adskiller dem ved Opstovningen.

Lütken kan ikke fravige den Mening, at f. Ex. de spredt huggede Graner i en Blandingsstov ikke let lade sig samle til ensartede Sortimentter.

Om Husflidens Betydning og Midlerne til dens Fremme.

Dette Emne indleedes med et længere Foredrag af den for sin varme Interesse for Husfliden saa fortjente Lærer Rom, men der knyttede sig kun en kort og temmelig uvæsentlig Diskussion til Foredraget, thi Mødet, der holdtes den sidste Dags Morgen, da saa mange havde forlagt Byen, var kun meget ringe besøgt. Paa Grund af Forretninger andetsteds vare vi forhindrede i selv at overvære Mødet og optage Referat. Husflidsspørgsmaalet er isørigt i de sidste Aar, særlig ved Hr. Roms velvillige Medvirkning, drøftet i saa mange Landbosamlinger og paa lignende Steder, at vi, trods Sagens store Betydning, anse det mindre nødvendigt at gjengive Foredraget ved Nykjøbingmødet fuldstændigt, men skulle nøjes med at hidsette det sammentrængte Referat deraf, der findes meddelt i „Fædrelandet“.

Husfliden hviler paa Friheden som dens egentlige Grundvold; thi saa snart som Forarbejdelsen af de saakaldte Husflidsgjenstande bliver Dagsarbejde eller Arbejderens væsentligste Indtægtskilde — saaledes som paa adskillige Steder i Tyskland — kan man kun meget uegentlig kalde den Husflid. Men det er da ogsaa en bitterlig Sag, at her i Danmark er Frihed nok, navnlig om Vinteren, da Algerbruget kun sydselsætter saa Hænder imod om Sommeren, og mere Fritid vil der blive, naar Dampen tilbøls fortrænger Arm- eller Hestekraften fra Landbruget. Det

gjælder derfor om, at Arbejderen bliver noget mere alsidig i sin Uddannelse, end han for Øjeblikket er, da den allerførste Del af vor Almue ikke har Forstand paa noget som helst Andet end Agerbrug, ja ikke sjælden anseer det for en Skam at lære noget Andet eller spøjselsætte sig med noget Andet, saa længe den lille Hovedfortjeneste kan slaa til. Saa driver man Fritiden bort i ørkesløs Stillestid eller finder paa alstens daarlig Sysselsættelse for at faa de lange Timer til at gaa og bliver tilsidst kjed af sig selv og kjed af Andre, uskicket til Arbejde i det Hele taget, stundom fordrunken og ender med Fattigvæsnet. Det er godt nok, at det Ord er sandt, at Ingen døer af Sult herhjemme i Danmark, men Livet bestaaer dog i Andet og Mere end Mad og Drikke alene. Fattigundersøttelsen er i høj Grad demoraliserende, thi den berører ikke alene Modtageren en Del af hans borgerlige Rettigheder og borgerlige Agtelse, den berører ham — og dette er meget værre — Agtelsen for sig selv og fremavler et Trællesind, som er uværdigt en fri Mand i en fri Stat.

Her skal nu Husfliden træde til. Ved at vække Arbejderen's Lyst til nyttig Sysselsættelse, til Sparsomhed, Nøjsomhed og ved at lade ham føle den Velsignelse, som ligger i selve Arbejdet, og Bevidstheden om at have nyttet Tiden vel, vil den adle ham og ikke alene hjælpe ham til en ringe Fortjeneste, men ogsaa give ham et Stød fremad i moralsk Henseende, som utvivlsomt har sin store Betydning for Samsundet i det Hele. Det nytter naturligvis ikke at begynde med de Ældre, som nu engang ifølge vor Almues konservative Karakter ere utilbøjelige til at indlade sig paa noget Nytt og Ukjendt: man skal søge de Unge, hos hvem baade Væresfølelsen og Arbejdslysten gennem Kappelstriden er lettere at vække, og det maa indrømmes, at man paa denne Maade allerede har høstet gode Frugter. Og igjennem de Unge vækkes lidt efter lidt Interessesen hos de Gamle; det er ikke den lille Stilling, som fortjenes, der har Betydning alene; men der føles i Familien, at Tilfredsheden følger med Gjæringen, at Fornøjelseshygen tager af og endelig, at man i onde Tider har en Indtægtskilde at øse af, som, skjønt den kan være ubetydelig nok, dog altid vil strække til for at fri for Sulden.

Men vil der nu for disse Husflidsgjenstande kunne staaes den fornødne Affætning, naar Alle de, som kunne arbejde, ogsaa gjøre det? Vil ikke Markarbejdet blive overfyldt, og vil Indtægten for Arbejderen af den Grund ikke blive saa ringe, at den næppe betaler hans Udlæg? Hr. Rom mener, at der ikke er nogen Fare derfor, saasnart man søger Affætningen ikke